

EGY DOBBANÁS

*Mi lenne, ha a csönd lépne szobámba
fakó-fehéren, mint a téli nap?
A szívem most, mint ingó viharlámpa,
megriad és egy dobbanást kihagy.*

*Mi lenne, ha haldokló életemre
nem nyitná rá a kelő nap szemét,
s ez lenne az utolsó naplemente?
Rettegve felsikoltok, jaj, ne még,*

*ne még, hiszen annyi az út előttem,
annyi kitárt kapu és annyi vágy,
haldokló szívem halkan fölkiált:*

*„Ne még! Ne még!” — Kiáltásom törötten
hull szét a ködben, és az alkonyat
feketén szippantja föl hangomat.*

Ágoston Imre

VALAMI KINYÍLT

*A fák mögül, a villanypózna
fehér porceláncsészéi mögül
milyen mély, tiszta kéken
hajlik fölénk az égbolt!*

*Áttetsző felhő siet arra,
— fölfelé, az ég felé...
Fény, melegítő, érlelő.
Szép, őszi dél. Az ég ablaka nyitva.*

*Valami kinyílt. Valamit kinyitottak.
A fal tövén nagyot nyújtózik a tőke,
levelek — vének s alig-születettek —
belemossák okos kis arcukat a fénybe.*

*Valami kinyílt. Valamit kinyitottak.
Levelek alól rejtőző szemek
lehunyt pillával, hálásan odaadón
várják, köszöntik a déli napot.*

*Valami kinyílt. Valamit kinyitottak.
Lugas és fal mögül szekérszörgés meg ostorpattogás.
Tízperc, diákok könnyű zsvaja.
S fölöttük mind a tiszta kék iv!*

*Sugarak ize, nyíló, lendülő,
fényes daloktól zengő kupola...
Szép, őszi dél. Föld s néma szív fölött
valami kinyílt. Valamit kinyitottak.*

Tótfalussy István